

Resposta amb majúscules

A dalt, manifestació a València. A baix, protestes a Barcelona. Mentrestant (foto esquerra), alguns van optar per fer vida normal.

Si bé les aturades es van concentrar en alguns sectors com la indústria i els transports, les mobilitzacions en massa de la vesprada donaren fe del descontentament de la classe treballadora per la crisi. La protesta contra la reforma laboral fou una catarsi col·lectiva que canalitzà el neguit acumulat envers unes polítiques erràtiques.

“Si que ha vingut gent, sí!” La frase, caçada al vol, el 29 de setembre prop passat i pronunciada per una dona d’una cinquantena d’anys, adhesiu al pit, proclama a la gola, condensa el sentir general dels milers de persones que van eixir al carrer per protestar contra la reforma laboral als Països Catalans. La mobilització era, oficialment, contra la llei que ha impulsat el govern espanyol i que acaba de

promulgar el Congrés, però planava en l'aire una sensació de malestar per una pila de polítiques erràtiques. Per haver estat incapaços de frenar l'escalada de la desocupació; per la contracció de la despesa pública; per la pujada de l'IVA; per haver ensopegat en la persecució dels paradisos fiscal; per haver fet costat a l'empresariat en la negociació de la reforma laboral; pel fet de proposar el retard de l'edat de jubilació; per –tal com han reiterat els sindicats en múltiples ocasions– haver fet recaure tots els sacrificis de la crisi en la classe treballadora. La manifestació fou una catarsi col·lectiva que canalitzà el desassossec per un mercat laboral que en trenta mesos ha ben duplicat el nombre de persones aturades.

Les protestes, que havien estat estranyament convocades a les set de la vesprada (o no tan estranyament, perquè entre els manifestants n'hi havia molts que no s'havien pogut permetre de no anar a treballar), van ser la culminació d'un dia de vaga en què el país va funcionar a mig gas. Sense arribar a les grans aturades del 1988 o el 2002, els sindicats van poder paralitzar infraestructures estratègiques, transports i grans indústries. Els principals ports del país, encapçalats pel de València i Barcelona, van aturar del tot l'activitat, mentre que el de les illes Balears va funcionar amb força normalitat. També Alacant, Castelló i Tarragona tancaren. El seguiment també fou multitudinari a les principals centrals de proveïment de productes. Els piquets van impedir el pas de camions entre les 22 hores de dimarts i la 1 de dimecres i encara després d'aquella hora l'activitat fou mínima a Mercavalència, on hi hagué enfrontaments amb la policia. A Mercabarna, on l'aturada també fou notable, una persona va resultar ferida quan fou atropellada per un conductor.

La vaga, igualment, es va deixar notar als principals polígons industrials del país, on durant tot el dia es va funcionar a mig gas, en part per la pressió que els piquets van exercir sobre els transports, on la incidència de la vaga va ser alta. Les grans indústries del país pràcticament van blocar les línies de producció. Els treballadors de plantes com Ford a Almussafes, Seat a Martorell, Nissan a la Zona Franca,

Diverses persones miren la pantalla on s'anuncien els vols cancel·lats amb motiu de la vaga a l'aeroport de Palma.

400.000 o 120.000?

Si bé el govern espanyol es va estimar més de no entrar en la típica guerra de xifres sobre qui havia parat i qui no, la convocatòria del 29S no es va deslliurar de l'estira-i-arrotonsa numèric. Segons els sindicats, 400.000 ciutadans passejaren el seu malestar pels carrers de Barcelona, 90.000 a València i 15.000 a Palma. La policia redueix la xifra entre 120.000 i 140.000 a la capital catalana i al voltant de 40.000 en el cas de València.

Sony a Viladecans, Pirelli a Manresa i Alstom, secundaren en massa la protesta.

Al costat contrari es va situar el comerç i el sector serveis, on la crida dels sindicats a abaixar les persianes

no va tenir l'efecte desitjat. Això, afegit al fet que sindicats i govern havien pactat uns serveis mínims en transports i serveis públics que es van complir, va deixar una flaire de normalitat i escassa conflictivitat en la convocatòria de vaga general que fa sis en la història de la democràcia. De fet, l'executiu de Zapatero, al contrari que els seus antecessors, va optar per l'estratègia de la no-agressió envers els sindicats. El paper de *policia dolent* es va encarregar d'interpretar-lo Gerardo Díaz Ferrán. El president de la CEOE proclamava des de primera hora del matí que era una vaga "inútil i molt lesiva", alhora que acusava els piquets d'impedir el dret a treballar.

Díaz Ferran fou un dels destinataris de les crítiques a la vesprada, quan milers i milers de persones es van trobar al lloc de reunió anunciat pels sindicats. Fou allí on de veritat es podia mesurar la magnitud del neguit i la disconformitat.

Violeta Tena